

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Isagoge Sive Introductio Ad Vitæ Spiritualis
Perfectionem, Omnibus tam Regularibus, quàm Clericis
Sæcularibus, Confessariis, Concionatoribus, & Animarum
Pastoribus perquàm utilis, & specialiter ...**

Herlet, Johann Georg

Sulzbaci, Anno MDC.XCIII.

§. 6. Status Religiosi Jucunditas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37853

bertus; qui cum frustra & irrito conatu primum ad meliorem vitam reducere laboraret suos Concanonicos seculares in Ecclesia Collegiatâ Sanctensi, ac deinde omnem se operam perdere vidit in reformandis Canonicis Regularibus Ecclesie S. Martini in suburbio Laudunensi, quibus à Gelasio Papâ præfectus erat; Novam Canonicorum Regularium Congregationem instituit in Præmonstrato Diocesis Laudunensis; quæ mox *multâ refulgens gloriâ meritorum, & gratiâ redolens sanctitatis, palmites suos extendit à mari usq. ad mare.* Unde Robertus Arbo-ricensis Episcopus *lib. de tuend. cœlibatu tom. 2.* ait, S. Norbertum fuisse à Deo destinatum, *ut lapsus Ordo Canonicus S. Augustini suas detergeret sordes, suorumq. Affeclarum exemplo meliorem indueret formam.*

§. 6.

Statûs Religiosi Jucunditas.

DE spirituali Statûs Religiosi gaudio & animi jucunditate S. Augustinus intelligit illud Psalmi 132. *Ecce quàm bonum, & quàm jucundum habitare Fratres in unum.* Ait enim: *Iste dulcis sonus Monasteria peperit. Ad hunc sonum excitati sunt Fratres, qui habitare in unum cupierunt. Iste versus fuit tuba ipsorum. Ex voce hujus Psalmi appellati sunt & Monachi.* Sententia D. Laurentii Justiniani est, quod consultò Deus gratiam Religionis occultaverit hominibus; *Nam si cognosceretur ejus felicitas, omnes ad eam*

concurrerent. Carolus V. Imperator, postquam abdicato Imperio inclusisset se monasterio, ingenuè fassus est, se plus voluptatis uno die percepisse in suâ monasticâ solitudine, quàm in Imperio perceperit ex omnibus suis victoriis & triumphis. B. Petrus Damiani post gestatam statûs Religiosi dulcedinem, ægerrimè fuit inde abstractus, & è claustro ad dignitatem Cardinalatus pertractus. Undè abdicato rursus eo officio, pristinam Claustrî iucunditatem & dulcedinem redimere voluit centum annorum pœnitentiâ per summum Pontificem impositâ; quæ talis erat, ut, si viveret centum annis, quotidie Psalmum *miserere* centies absolveret, & præterea centum ictus ad singulos psalmos corpori suo infligeret. Quam ipse pœnitentiâ tam promptè & avidè suscepit atq; executus est, ut eam intra unius anni spatium totaliter adimpleverit, absolvens illo anno tres milliones & sexcenta millia Psalmorum, cum summâ ictuam corpori suo inflictorum centies majori. Quis unquam sæcularis aut mundanus homo vitam etiam voluptuosissimam tanti emit, quanti hic sanctus vir vitæ Regularis dulcedinem semel gustatam redemit?

10. Causam hujus dulcedinis & iucunditatis primam dat S. Chrysostomus *lib. 3. adversus vituperat. vitæ monast.* dicens: *Religiosi conversatione cælesti electâ nihil ab Angelis differunt: Nam sicut inter hos nulla est æqualitas (neq; enim aliis benè, aliis malè est, sed omnes in eadem pace, gaudio, gloriaq; degunt) sic & inter illos. Nemo siquidem paupertati exprobrat, nemo de divitiis gloriatur.*

riatur. Meum & Tuum, quod cuncta invertit
& perturbat, eliminatum est: Omnia ibi commu-
nia, & mensa, & habitatio, & vestes. Et hoc quid
mirum? Cum & illis anima una eademq; sit. Omnes
eâdem nobilitate nobiles, eâdem servitute servi,
eâdem deniq; libertate sunt liberi: Una illis vo-
luptas, una cupiditas, spes una est. Commune exi-
stimatur, quod cuiq; tam triste quàm jucundum
acciderit: Mœror quippè facilius fertur atq; eva-
nescit, dum cuncti laborant ac dolent; latitiâq;
major occasio reperitur, cum non tam de propriis
quisq; bonis, quàm de alienis exultat. Et S. Ba-
silius in Constit. Monast. c. 19. Perfectissimam ego
vitæ communionem illam appello, à quâ privata
omnis rei cuiusq; exclusa possessio est & eliminata;
itemq; unde dissensio omnis, ac perturbatio omnis,
contentio omnis abest & rixa; Contraq; uni-
versa communia, animi, mentes, corpora, eaq;
quibuscunq; necessario ad victum cultumq; uti-
mur; communis Deus, communis pietatis merca-
tura, communis salus, communia certamina, com-
munes labores, communia præmia, & certami-
num exantlatorum corona: ubi multi unus; &
unus non solus, sed in pluribus. Huic vitæ insti-
tuto quid est tandem quod jure equiparari possit?
Quid eo beatus dici? Quid hac conjunctione,
unitate & necessitudine aptius excogitari? Quid
mutuâ inter se animorum morumq; tempera-
tione gratiosius fingi? Homines ex diversis Na-
tionibus ac Regionibus profectos, per exactam mo-
rum ac disciplinæ similitudinem adeò in unum
veluti coaluisse, ut in pluribus corporibus unus

modò animus esse videatur, vicissimq; plura corpora mentis unius instrumenta cernantur. In his qui infirmâ corporis valetudine est, is complurium animos imbecillitatis suae participes habet. Qui verò animo ager est & affligitur, ei complures praesto sunt, à quibus curetur, à quibus assidue erigatur. Hi aequali jure inter se alii aliorum & famuli sunt, & Domini, & in victâ libertate accuratissimam inter se sibi serviunt servitutem. &c.

II. Alteram jucunditatis & dulcedinis in vitâ Regulari causam dat Imperator Theodosius apud Ruffinum in vitis patrum lib. 3. n. 19. cum enim quodam die ignotus ad Eremitam quendam venisset, & apud eum panis frustum comedisset, haustumq; aquae bibisset, tandem se manifestans dixit: Beati estis vos Monachi, qui securi ac liberi à negotiis saeculi, tranquillâ & quietâ perfruinini vitâ, & solummodo de salute Animarum vestrarum habetis sollicitudinem, quomodo ad vitam aeternam & ad Caelestia praemia pervenire possitis. In veritate enim dico tibi, quia in Regno natus sum, & nunc in regno dego, & nunquam sine sollicitudine capio cibum. Unde S. Sophronius, qui antè fuit Monachus, sed postea ex monasterio ad Cathedram Hierosolymitanam patriarchalem protractus invitatus, amissam animi quietem & tranquillitatem deplorat his verbis: Quàm cordi mihi nunc est amissa quietes, & longè amabilior, quàm tunc erat! Heu viri venerabiles, quàm suavis mihi nunc est illa vita mediocris! longè dulcior videtur, ex quo de stercore & terrâ, de multâ & ineffabili humilitate ad Solium

Solum pontificale erectus sum, quàm antè. Sed ita est, Patres: Deperdita sanitas à nullo melius agnoscitur aut ferventiùs expetitur, quàm ab infirmis. Quid sit tranquillitas, post tempestatem sentitur. Merito proin & ego cum Miserabili Job memoriâ pristinorum Bonorum meorum excitatus proclamo: Tranquilla & quieta hæc vita erat, & navigatio sine metu fluctuum; Quis constituet me secundum menses dierum antiquorum, quibus me DEUS servabat inafflictum? quando splendebat lucerna ejus super caput meum, vivebamq; vitam quietam & in fluctuosam; cum vindemiabam racemos silentii; cum virebam surculis serenitatis; cum imperturbationis delectabar palmitibus; cum interioris libertatis jucundabar floribus; cum securitatis coronabar calicibus; cum serena paupertatis navigabam mare; cum humilis Casæ delectabar pulchritudine. &c.

§. 7.

Statûs Religiosi securitas.

12. Quàm pauci ex hominibus sint salvandi, non obscurè indicant figuræ in Lege Naturæ, & Mosaicâ. Prima legitur *Genesis* 7. & 1. *Pet.* 3. ubi in Diluvio generali dicuntur solum octo homines servati & salvati ab interitu. Secunda habetur *Genes.* 19. ubi ex quinque civitatibus igne consumptis non nisi quatuor personæ à flammâ devorante sunt liberatæ; & una ex his, antequàm ad locum refugii pertingeret, in statuam salis fuit conversa. Tertia legitur

B 4

Numer.